

הַלֵּב הַטָּהוֹר נֶשֶׁל רַבִּי יֵשׁוּעַ מַעֲאֵל

סִיפּוֹר מֵהַגְמָרָא עַל אֲהַבַת הָאֻמָּת, מְשַׁפֵּט צִדִּיק,
וְהַרְצוֹן לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן ה' בְּנִשְׁלָמוֹת.

מֵהִי מִצְוֹת "רֹאשִׁית הַגֶּז"?

ה' צִוָּה אוֹתָנוּ בַּתּוֹרָה בְּאַהֲבָה: אֶת הַצֶּמֶר הָרֹאשׁוֹן שֶׁל הַכֶּבֶשֶׂה, לֹא נִשְׁמֹר לְעַצְמָנוּ!
אָנוּ נוֹתְנִים אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה לַכֹּהֵן, שְׂעוּבִיד אֶת ה' בַּמִּקְדָּשׁ.

המתנה: מסור לכהן
כדי לקיים את דבר ה'.

הצמר: נגזז
ונאסף באהבה.

הצאן: תודה לה'
על הברכה!

הַאֲוֶרֶחַ מִגִּיעַ

יום אחד, הגיע יהודי טוב
לביתו של רבי ישמעאל.

האיש הביא עמו סל מלא בצמר
לבן ורך – מצות "ראשית הגז".

רבי ישמעאל היה כהן גדול וצדיק

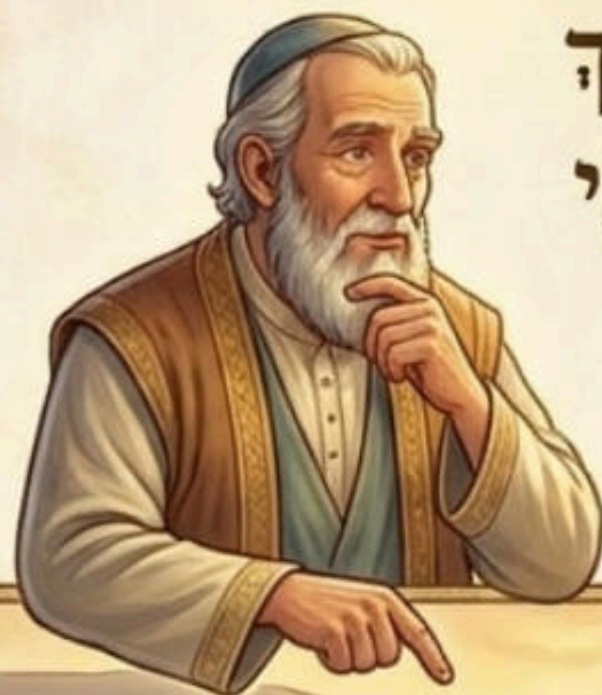
שאִיֵּהב את ה' בכל לבו, והאיש

שִׁמַּח לָתֵת לוֹ את הַמִּתְנָה.

מדוע באת ממקום כל כך רחוק?

רבי ישמעאל שאל: "מאיזה ישוב אתה מגיע?" כאשר האיש ענה, רבי
ישמעאל תמה: "וכי לא היו ככהנים אחרים בדרך מעירך
מביר ועד לכאן? מדוע הבאת את המתנה דוקא אלי שאני
מאוד רחוק? רבי ישמעאל תמיד חיפש את האמת של ה'."

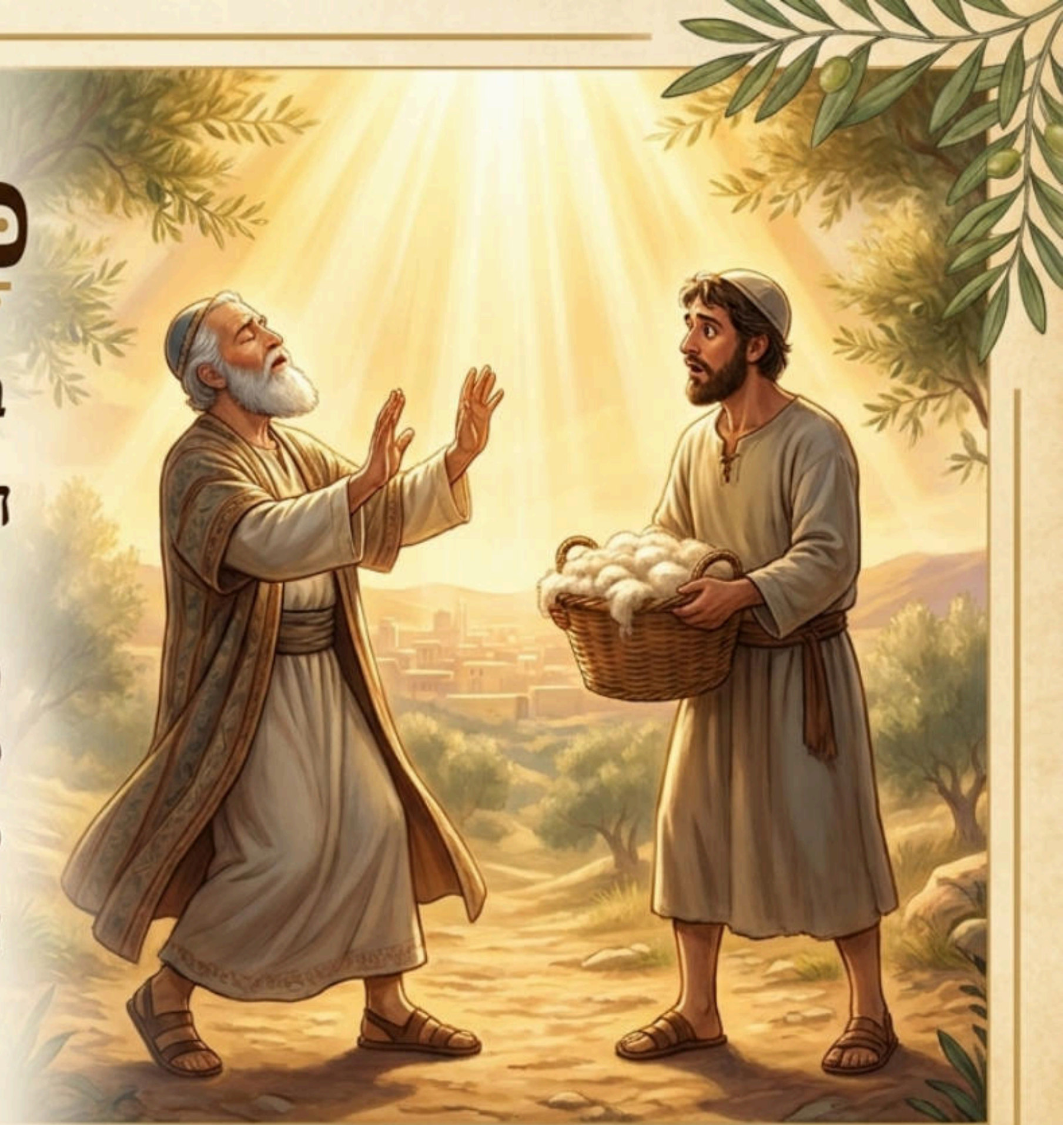

"יש לי דין"

האיש אמר בתמה: "יש לי מִשְׁפָּט
(דין) פה בְּעִיר הַזֶּה. אִמְרָתִי בְּלִבִּי:
אם אֲנִי כָּבֹד בַּדֶּרֶךְ לְכָאן לְמִשְׁפָּט
לְמִשְׁפָּט אֶצֶל כְּבוֹד הָרֶב, אָבִיא בַּדֶּרֶךְ
אֶת הַמִּתְנָה שֶׁל ה' יִשְׁיֶרֶת אֵלַי!"
האיש הִתְכַּוֵּן לְטוֹבָה, אֲךָ הוּא לֹא יָדַע
מֶה רִבִּי יִשְׁמַעֵאל יִרְגִישׁ...

פסלת אותי מלדון!

באותו רגע, רבי ישמעאל סרב לקבל את המתנה! הוא אמר לאיש: "פסלתני לדין!" (עשית אותי פסול להיות השופט שלך). מדוע? מפני ששופט צריך להיות נקי לגמרי מכל נגיעה או מתנה, כדי שיוכל לשפט בשם ה' משפט צדק אמת. המתנה הפכה לסוג של שחד בלי כוונה!

שׁוֹפְטִים חֲדָשִׁים הֵי־רְאִים אֶת ה'

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל לֹא וְתָר עַל הַצֶּדֶק. הוּא הוֹשִׁיב שְׁנֵי תַלְמִידֵי חֲכָמִים חֲדָיִם (רַבָּנִים תַּלְמִידָיו) שֶׁיִּהְיוּ הַשּׁוֹפְטִים בַּמִּשְׁפָּט שֶׁל הָאִישׁ, בְּמִקְוָמוֹ. יֵם מַעוֹלָם לֹא קִבְּלוּ דָבָר מֵהָאִישׁ, וְלָכֵן יָכֻלוּ לִשְׁפֹּט דִּין אֲמַת לְאַמְתָּהּ, עַל פִּי חֻקֵּי הַתּוֹרָה שֶׁל ה'.

פסיקות של מחשבה

בעוד התלמידים דנים במשפט של
האיש, רבי ישמעאל הלך ושב
בחדר השני.

הוא התפלל לה' שהמשפט יהיה
צודק. אך לפתע, הוא שם לב
לפסם לב למשהו מפתיע שקורה
בתוך הלב והמחשבה שלו...

מִחְשָׁבוֹת לְטוֹבַת הָאִישׁ

מִבְּלִי שְׂרָצָה בְּכָךְ, הֵלֵב שֶׁל רַבִּי יִשְׁמָעֵאל הִתְחִיל "לַעְזֹר" לָאִישׁ בְּמִחְשָׁבוֹתָיו:

מִחְשָׁבָה א': "אֵלֹהִים הֵיךְ טוֹעֵן כָּךְ...
הוּא הֵיךְ מְנַצֵּחַ!"

מִחְשָׁבָה ב':
"אֵלֹהִים הֵיךְ מְסַבֵּיר כָּךְ...
הַשּׁוֹפְטִים הָיוּ
לְטוֹבָתוֹ!"

לְפָתַע, רַבִּי יִשְׁמָעֵאל נִבְהֵל! מִדּוּעַ אֲנִי חוֹשֵׁב דְּבָרִים כָּל כָּךְ טוֹבִים עָלָיו?

הֵלֵב נֹטָה אַחֲרֵי הַמַּתָּנָה!

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אָמַר בְּלָבוֹ: "הֲרִי לֹא לְקַחְתִּי
אֶת הַמַּתָּנָה! וְאַפִּילוֹ אִם כֵּן הָיִיתִי לוֹקָח, זֶה
שְׁלִי גָלִי עַל פִּי דִין תּוֹרָה כִּי אֲנִי כֹהֵן!"

"וּבְכָל זֹאת, רַק בְּגִלָּל שְׁהָאִישׁ הַתְּכוּן
לָתֵת לִי אֶת הַמַּתָּנָה, הֵלֵב שְׁלִי אוֹהֵב אוֹתוֹ
וְרוֹצֶה שֶׁהוּא יִנָּצֵחַ!"

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל הֵבִין אֶת סוּד אֲהָבַת הָאָמֶת.

סִכּוּת הַשּׁוּחַד

זַעַק רַבִּי יִשְׁמָעֵאל לַשָּׁמַיִם מִתּוֹךְ יִרְאַת ה':

"תִּפַּח נִפְשָׁם נֶשְׁלִי

מִקֵּבִלִי שִׁחַד!"

שִׁחַד

(כִּמָּה גְּרוּעִים הֵם אֲנָשִׁים שְׁלוֹקָהִים שִׁחַד בְּכֹנָה בַּמִּשְׁפָּט).

וְאִז, רַבִּי יִשְׁמָעֵאל עָשָׂה חֲשָׁבוֹן
מִדָּהִים (קַל וְחֶמֶר)...

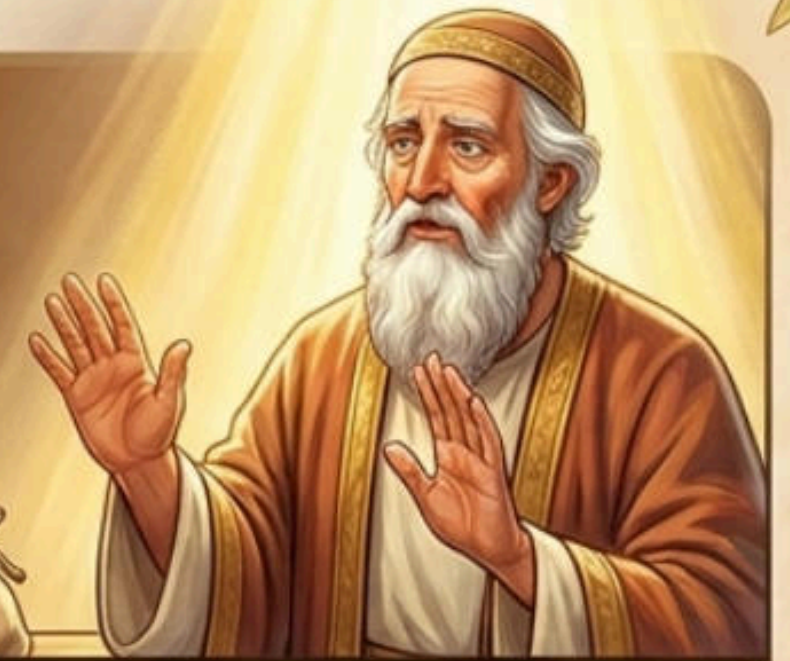

קל וְחִמֵּר - בּוֹאוּ נִשְׁוּה:

שׁוֹפֵט מִשְׁחָת
(מִקְבֵּל שֶׁחָד)

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל
הַצַּדִּיק

בְּכוֹנָה דּוֹרֵשׁ כְּסָף!

לֹא הִסְכֵּימ לְקַחַת אֶת הַמַּתָּנָה!

לֹקַח כְּסָף שֶׁלֹּא מֵגִיעַ לוֹ!

אִם הָיָה לֹקַח, זֶה הָיָה שְׁלוֹ בִּישָׁר (כֹּהֵן)!

אוֹהֵב אֶת מִי שֶׁשִּׁלַּם לוֹ בַּוּדָאוֹת

לְבוֹ נָטָה לַעֲזֹר גַּם כְּשֶׁסִּירַב!

הַמַּסְקָנָה: אִם רַבִּי יִשְׁמָעֵאל הִשְׁפִּיעַ מַעֵט, עַל אַחַת
כִּמָּה וְכִמָּה שׁוֹפְטִים אַחֲרֵיהֶם!

כִּי הַשְׁחֵד יַעֲוֹר עֵינַי חֲכָמִים

לָכֵן הַתּוֹרָה אֶסְרָה שְׁחָד!

עֲכָשְׂיוּ אָנוּ מְבִינִים אֶת הַחֲכָמָה הָאֱלֹקִית שֶׁל תּוֹרַת ה'. ה' יִתְבָּרֵךְ יוֹדֵעַ שֶׁלֵּב הָאָדָם הוּא עָדִין.
מִתְּנָה קִטְנָה יְכוּלָה "לַעֲוֹר" אֶת הַמַּחְשְׁבָה שֶׁלָּנוּ וְלִגְרָם לָנוּ לְאַהֲבַ צֵד אֶחָד בַּמִּשְׁפָּט.
רַק אִם הַשּׁוּפֵט לֹא לֹקֵחַ כָּלוּם, הוּא מְסַגֵּל לְרֹאוֹת אֶת הָאֱמֶת שֶׁל ה' בְּשִׁלְמוֹת.

הַמוֹסֵר שְׁלָנוּ:

- יֵשֶׁר דְּרֹךְ:
לְהִיּוֹת יִשְׂרָאֵל וְאַמֵּתִיִּים בְּכָל מַעֲשֵׂינוּ.
- זְהִירוֹת:
לְשִׁים לֵב לַמַּחֲשָׁבוֹת שְׁלָנוּ – הֲאֵם אֲנִי פוֹעֵל
בְּצֶדֶק אוֹ כִּי מִיִּשְׁהוּ הִבְטִיחַ לִי מִנְּשֵׁהוּ?
- עֲנוּה:
שְׁאַפִּילוּ תַנָּא גָדוֹל וְקָדוֹשׁ כְּמוֹ רַבִּי
יִשְׁמַעֵאל, פָּחַד שְׁהֵלֵב שְׁלוֹ יִטְעָה, וְשָׁמַר
עַל עֲצָמוֹ!

"וְטַהַר לְבָנוּ לְעֵבֶדְךָ בָּאֱמֶת!"

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל מִלְפִּימֵד אוֹתָנוּ לְבַקֵּשׁ תָּמִיד מֶה: אָנָּה
ה', עֲזֹר לָנוּ שְׁהֵלֵב שְׁלָנוּ יִהְיֶה נָקִי, כְּדֵי שְׁנוּכַל לַעֲשׂוֹת
מִשְׁפָּט צְדָק, לְאַהֲבָא אֶת הָאֱמֶת, וּלְקַדֵּשׁ אֶת שְׁמֶךָ
בְּעוֹלָם אָמֵן!

